Београд,септембар 2007

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

Добродошли у корпоративни капитализам!

/драмски стенограм из Земље Вечите Младости/

alnov75@yahoo.com

Прва сцена

Телевизијски студио. С леве и с десне стране студија су по три фрагилне, неудобне столице а на средини је удобна фотеља са елегантним сточићем поред ње. На паноу иза фотеље је великим ружичастим словима исписано БРУКА. Долази ЈАНКО- тридесет година, у елегантном оделу које носи с тешком муком. Нервозно звера око себе. Покаже у правцу публике.

ЈАНКО: Шта је ово, који курац? Ко је довео ове људе? Шуми, ај бре, Шуми?

Дотрчава Шуми, снуждени, онижи момак у згужваном сакоу. Коса му је рашчупана.

ШУМИ: Извол'те.

ЈАНКО: Шта бре извол'те? Шта ти значи то извол'те? Звучиш ко неки кафеџија на Ибарској магистрали, фали ти још само цигарета иза увета! Погледај се на шта личиш ! Чиме се чешљаш? Мишелинкама? Јел се ти купаш заједно са својом одећом? Види, поцепало се. Колико ти кошта тај сако, педесет евра?

ШУМИ: Не, платио сам га седамдесет.

ЈАНКО: Седамдесет? О, то је већ нешто друго. Знаш у чему је твој проблем? Мислиш да си паметан. У ствари, ти не мислиш, ти само халуцинираш. То су ти флешбекови од лошег допа. Глава ти је пуна халуца као да си три дана дувао ауспух на ћалетовом трактору, сељачино!

ШУМИ: Извините, јел' могу некако да то поново исправим?

ЈАНКО: Можеш-да се поново родиш али да те прави неко други. И откад ми то персираш?

ШУМИ: Извини Јанко. Разговарао сам са камерманом па ми је тешко да се пребацим.

ЈАНКО: А камерману персираш?

Окрене се према публици. Тобож је озбиљан.

ЈАНКО: Је ли, камерман, што ми зезаш Шуменка?

Јанко почне да се церека .

ШУМИ: Сад сам Душан! Сад сам Душан!

Јанко тобож пријатељски спусти руку на Шумијево раме.

ЈАНКО: Можеш да промениш име зилион пута али ти си за мене био,бићеш и јеси Шуменко. Јел' то јасно?

ШУМИ:Ти ме вређаш.

ЈАНКО: Вређам те а ти не можеш ништа јер те ја плаћам. Добродошао у корпоративни капитализам! Ти си за мене Шуменко, јел ти јасно?

Пауза.

ШУМИ:Јесте.

ЈАНКО: Океј, а сад ми реци што си припустио оне маторце тамо?

ШУМИ: Па, хтели су.

ЈАНКО:Хтели су? Хоћу и ја две шеснаестогодишње Тајланђанке па не може. Не да закон! Јел знаш који је слоган наше телевизије? Не знаш? Да те подсетим: „Земља вечите младости!“ Земља вечите младости а не вечите старости! Ово је живи, контакт програм о младим, лепим, успешним људима и перверзним људима који откривају своје најскривеније гадости и оћу да ми исти такви седе у публици а кога си ми ти довео? Мумије!

ШУМИ: Извини.

ЈАНКО: Нема извини. Хоћу да се окренеш према овим распадима и кажеш им да лепо смотају завоје и запале одавде право у своје саркофаге. Океј? И да ми за десет минута наваташ на улици осам комада људи. А кад кажем људи мислим на оне који имају све зубе у глави. А сад трк по кафу! Шта си бленуо? Брзо!

Шуми одлази. Јанко отхукне и седне у фотељу. Улази Иван у дугом, мокром капуту.

ИВАН: Ћао.

ЈАНКО: Шта ти мени „ћао“? Иди, седи тамо, скини им просек са 250 на 234 године.Подмлади аудиторијум!

ИВАН: Јанко, па то сам ја, Иван!

Пауза. Јанко устаје и прилази му важним кораком.

ЈАНКО: Који си ми сад па ти?

ИВАН: Иван, са факултета, зар се не сећаш?

Јанко му опрезно пружа руку. Рукује се са дистанце.

ЈАНКО:Не.

ИВАН:Како не?

Јанко му приђе и лагано га муне у ребро.

ЈАНКО: Ма, знам него те зезам, Ишке!

Смеју се. Иван га загрли кратко. Јанко је збуњен и отреса воду са себе

ИВАН: Извини што те ометам али твоја секретарица ми је рекла....

Јанко крене према фотељи.

ЈАНКО: Нема фрке, скини јакну, баци је ту, на столицу.

ИВАН: Чекај, јел' можемо да седнемо негде другде? Ови људи нас посматрају.

ЈАНКО:Што, да ниси параноичан? Ма, дај, опусти се. То су само статисти.

ИВАН (кроз смех): Океј.

Иван скида јакну. Свечано је обучен. Баци је на столицу поред Јанкове фотеље. Јанко седа на фотељу. Јанко заузима озбиљну позу. Иван заусти нешто па стане. Пауза.

ЈАНКО: Шта ме гледаш тако?

ИВАН: Оматорио си.

ЈАНКО: Лако је теби.На Западу се спорије стари него овде.

ИВАН: Не, само се то мање примећује.

Пауза.

ЈАНКО: И; тако, вратио сам се са докторских.

ИВАН: Аха.

ЈАНКО: И, написа ли га?

ИВАН:Молим?

ЈАНКО: Докторат.

ИВАН: Да, јесам. Написао и одбранио. О историји ангажованог позоришта.

ЈАНКО: Аха.

ИВАН: И, чини се, тек што сам га написао а позориште умрло.

ЈАНКО: А ни филм се не држи најбоље, само телевизија још живи. Ја сам то укапирао на време.

ИВАН: То видим.

ЈАНКО: Гледај лову, пусти диплому, то је мој мото. Сад сам један од главних продуцената овде, знаш. Ако не и најглавнији.

ИВАН: Знам. Поносан сам на тебе.

ЈАНКО: Што? Да ми ниси помагао?

ИВАН:Ма, не, него ортак си ми и то.

ЈАНКО: Ортак а ни мејл да ми пошаљеш.

ИВАН: Послао сам ти неколико. И пар разгледница.

ЈАНКО: Па што ниси више?

ИВАН: Чекао сам да ми одговориш.

ЈАНКО: Добродошли у корпоративни капитализам! Да сам писао докторат можда бих имао времена да ти одговорим.

Иван се врпољи на столици.

ЈАНКО: Да ти није неудобно?

ИВАН: Ма какви!

ЈАНКО: ГДЕ ЈЕ МОЈА КАФА?

Долази журно Шуменко, са картонском чашом кафе у руци. Прелије му се мало преко руке.

ИВАН: Шуми!

ШУМИ: Де си Иване, фрајеру?

Шуми се уфлеканом руком рукује са Иваном. Иван се прави да му није непријатно.

ЈАНКО: Идиоте, опет си просуо! Шта ти је, да немаш Паркинсона?

ШУМИ: Извини.

ЈАНКО: Ајде пали код Јелице и реци јој да дође да почисти ово.

ШУМИ: Добро.

ЈАНКО: И узми лекић за кризу.

ШУМИ: Да.

ЈАНКО: Али прво рашчисти публику.

Шуми климне главом. Јанко гадљиво узима кафу из његове рузке и отпија је. Заузме тобоже важан став.

ШУМИ: Молио бих да сви старци, овај, сви старији од четрдесет напусте публику. Хвала вам.

Шуми се окрене Јанку.

ШУМИ: Јел' било добро?

ЈАНКО: Склањај ми се с очију и крени по Јелицу и клинце.

Шуми крене. Иван га ухвати

ИВАН: Чекај, Шуми, хтео сам нешто да вам кажем. Обојици. Ако имате времена навратите на старо место у девет, океј?

Шуми климне главом

ЈАНКО: Ја нећу моћи. Имам нека посла.

ИВАН: Океј, неки други пут.

Шуми оде.

ИВАН: Шта би с њим? Изгледа слуђено.

ЈАНКО: А шта очекујеш од леченог џанкија.

ИВАН: Што си тако суров према Шумију?

ЈАНКО: А шта тебе брига? Годинама се зезаш у Енглеској као стипендиста, све ти лепо плаћено па онда дођеш овде да ми попујеш. Знам ја зашто сам такав према Шумију а зна и он.

ИВАН: Океј, заборави.

ЈАНКО: Ма, немам ја шта да заборављам. Ја сам једини дао Шумију посао. Нико други га није хтео. Нико!Не после онога!

ИВАН: У реду, капирам.

ЈАНКО: А што си ми се ти тако удидио? Да се не жениш?

ИВАН: А, не.

ЈАНКО: Постао си доктор па се сад шириш?

ИВАН: Ма, какви.

ЈАНКО: Кад си докторирао?

ИВАН: У марту. Што?

ЈАНКО: Сад је октобар. Шта си радио до сада?

ИВАН: Сређивао сам неке ствари. Јел могу да узмем неку другу столицу?

ЈАНКО: Не можеш. Докторирао си и вратио се у земљу у марту, јел' тако?

Пауза.

ИВАН: Јесам. Био сам мало у конфузији. Тешко је кад се вратиш из иностранства.

ЈАНКО: Аха. Као, енглеска клима је много другачија, требало ти време за аклиматизацију. Јел' ти то сметало да се јавиш? Баш те било брига за мене. Јурио си асистентско место од дана када си уписао последипломске. Доктор! Сигурно си истриповао да треба само да се спустиш на „Николу Теслу" па да ти дају шљаку а оно ништа. Неко други се угурао на твоје место.

ИВАН: Није било баш тако.

ЈАНКО: А како је било? Ви што долазите преко гране мислите да можете све да добијете на тацни само зато што имате неку фенси диплому.

ИВАН: Све је било баш тако као што си рекао.

ЈАНКО: Па зар није?

Иван устаје и бесно облачи капут. Јанко устаје и стане испред њега.

ЈАНКО: Тражио си около али нико не запошљава докторе који су прешли тридесету па сад, кад си испуцао све комбинације, долазиш код мене и молиш за неки послић. Јесам ли у праву?

ИВАН: Нисам хтео да те узнемиравам.

ЈАНКО: А сад можеш да ме узнемираваш?

ИВАН: Заборави да сам био овде.

ЈАНКО: И хоћу. Што бих запамтио некога ко се гади мене и онога што радим. Ти си један сноб-лажњак! Мислиш да си неки уметник, слободњак а продао би се за триста евра.

ИВАН: Лакше би било да си ме само одбио.

ЈАНКО: Сад хоћеш још да ти олакшам? Нећу да ти олакшам, хоћу да се опасуљиш, да видиш да се бавиш безвредним стварима за које цео свет заболе.

ИВАН: Мене је брига.

Иван крене.

ЈАНКО: И даље живиш са својима?

Иван се окрене. Заусти да нешто каже па крене.

ЈАНКО: Можда имам једно место за тебе.

Иван стане.

ЈАНКО: Нисам сигуран али, шта знаш. Знаш како је, незапосленост, криза.

Иван се окрене.

ИВАН:Шта ти заправо хоћеш од мене?

ЈАНКО: Ништа, само да ти помогнем да се уклопиш.

ИВАН: Да се уклопим у шта? То су ми говорили и деведесет девете и двехиљаде прве и двехиљаде пете!

ЈАНКО: И то ћеш још дуго да слушаш ако не прогуташ понос. Добродошао у корпоративни капитализам!

ИВАН: Хвала ти на великој мудрости и још већим увредама.

ЈАНКО: Океј, можда сам мало претерао.

ИВАН: Мало?

Јанко му прилази.

ЈАНКО: Нисам хтео да ти кажем све ово али морао сам. Знаш, ја сам теби увек помало завидео.

ИВАН: Стварно?

Јанко климне главом.

ЈАНКО: Завидео сам ти јер си био креативац, јер си био најбољи писац на Академији и јер си бранио оно у шта си веровао.

ИВАН: И даље верујем.

ЈАНКО: Океј, твоје левичарење ми не представља проблем, само твој карактер.

ИВАН: Како то мислиш?

ЈАНКО: Погледај ове људе. Шта видиш?

ИВАН: Људе.

ЈАНКО: Е, а ја видим публику. Јел гледаш „Блам"?

ИВАН: Не.

ЈАНКО: Али имаш најгоре мишљење о њему зато што...

ИВАН: Зато што намештате огавне порнографске ситуације у које упадају естрадне звездице ради сопствене промоције па после тога глуме неку свађу.

ЈАНКО: И, шта је лоше у томе?

ИВАН: Испирате народу мозак за почетак.

ЈАНКО: А шта ако је то само субверзија? Кажем ти, све је то само ствар угла гледања.

ИВАН: Није субверзија.

ЈАНКО: Ако ће ти то бити будући посао онда је лакше да га посматраш на тај начин.

ИВАН: Који посао?

ЈАНКО: Причаћемо о томе за који дан. Драго ми је што си дошао.

Јанко га загрли. АПЛАУЗ, ОФ.

ЈАНКО: Извини.

Иван се збуњено извлачи из загрљаја.

ИВАН: У реду је. Ти сад имаш посла.

ЈАНКО: Да. Остави телефон секретарици.

ИВАН: Хоћу.

Иван одлази.

ЈАНКО: Јел видите како се праве емоције? А?

Аплауз, оф. Долази Шуменко.Јанко вади жваке и једну од њих стави себи у уста.

ШУМИ: Нафатао сам их.

ЈАНКО: А рибе?

ШУМИ: Четири типа-четири рибе.

ЈАНКО: Има ли нека са великим сисама?

ШУМИ: Нисам гледао.

ЈАНКО: Па јеси ли бар сигуран да су рибе?

ШУМИ: Јесам.

ЈАНКО:Океј. Узми жваку. Заслужио си.

Јанко узме жваку и стави је Шумију у уста а затим хга потапше по образу, као коња који је управо добио своју коцку шећера.

ЈАНКО: А сад трк по статисте.

ШУМИ: Добро.

Шуми крене.

ЈАНКО: Чек,чек, чек. А ово срање?

Јанко покаже на флеку од кафе на поду.

ШУМИ: Зваћу Јелицу.

ЈАНКО: Касно је за Јелицу.

Шуми клекне и рукавом сакоа обрише мрљу

ЈАНКО: Одвратно али ефикасно. Пали!

Шуми одлази

ЈАНКО: Шта је, шта смо се смркли? Ајде публика, идемо, аплауз! Ово је „Блам"! Церите се, тако!

Аплауз, оф. Мрак

Друга сцена

Велики јастук на поду. На њему Иван седи и испија пиво. На лицу му је изгубљен израз. Слаба, треперава светла шарају по позорници.Иван носи одело из прве сцене које је згужвано, раскопчано. Поред њега, на јастуку, лежи мантил. Оф: „ I Predict A Riot", Kaiser Chiefs. Долази Шуми у мајици и фармеркама. Покушава невешто да игра на музику.

ШУМИ: Ишке!

ИВАН:Шуми!

Иван устаје. Куцну се пивом.Иван направи пар покрета као да ће почети да игра.

ШУМИ: Неће ти се.

ИВАН: Не.

ШУМИ: Е мени се оћеее!

Шуми скаче туда-свуда.

ИВАН:Ти као да и даље имаш двадесет и нешто.

ШУМИ:Ма не,само сам прсо.

Иван гледа око себе.

ИВАН:Ово место се баш променило.

ШУМИ:Аха.

ИВАН:Стани мало, избламираћеш нас.

ШУМИ: Блам? Од кога? Овде нико не долази.

Шуми врисне и скочи.

ШУМИ: Немој да се обазиреш,овако ја сваки пут после посла.

Иван слегне раменима и седне на јастук. Пије. Шуми скаче а онда стане, заклати се и јако закашље.Извали се на јастук.

ИВАН: Јеси ли океј?

ШУМИ: Ма није ништа, мало сам се загушио. Јеботе, ја стално заборављам колико сам матор.

Шуми пали цигарету.

ИВАН:То је добро.

ШУМИ: Пљуге?

ИВАН: Не, кад заборавиш да си матор.

ШУМИ: Јесте ако си нормалан.

ИВАН:Немој тако.

ШУМИ: Шта немој? Знаш каквог су ме изнели из вецеа на факсу.Ма, шта теби причам-ти си ме нашао.

ИВАН:То је било.

ШУМИ:То није било-то <u>јесте!</u>

ИВАН:Извини.

ШУМИ:Извини ти. Да се теби тај дан није баш жестоко пришорало-одох ја. Чирз!

Куцкају се.Отпију. Пауза

ИВАН:И, како си сад?

ШУМИ:Онако како ти изгледам.

ИВАН:Океј.

ШУМИ: Дакле, посрано. Али, добро је, чист сам. Две године.

ИВАН:То је супер.

ШУМИ:Да, и нашао сам посао на телевизији.

ИВАН: Знам, видео сам.

ШУМИ: Знам није нешто и Јанко зна да буде зезнут али то ми је, као, радна терапија, само радим и не мислим на то, капираш? Само се искључим, слушам Јанка шта ми говори и све је океј.

ИВАН: Зар ти се не чини да је мало строг према теби?

ШУМИ: Не, ја сам то заслужио. Некад знам да будем, онако, баш конфузан као кад сам заборавио да му донесем ручак.Онда ми одбије од плате и ја се фокусирам.

ИВАН: Колико ти одбије?

ШУМИ: Све?

ИВАН: То је одвратно!

ШУМИ: Шта се чудиш? Нисам једини.

ИВАН: Што радиш за њега?

ШУМИ: Ти као да си био на Марсу.Где бих поред ових клинаца нашао посао?

ИВАН: А ти си као матор.

ШУМИ: Овде кад префураш тридесету ниси ни за курац.

ИВАН:Увек имаш други избор.

ШУМИ: Који? Да будем шљам као они незапослени?

ИВАН: Како можеш да га пушташ да те искоришћава?

ШУМИ: Јеси ли ти комуњара?

ИВАН: Дај, не зезај се!

ШУМИ: Не, озбиљно те питам, јеси ли ти комуњара?

ИВАН: Шта је ово, лов на црвене вештице?

ШУМИ: Кажем јеси ли комуњара? Само комуњаре тупе о некој експлоатацији, правима радника и те варијанте.

ИВАН: Невероватно, кажеш да вам деру кожу с леђа и одмах постанеш комуниста.

ШУМИ: Е па мени се допада да ми деру кожу с леђа! Обожавам то!Ко што каже Јанко: Добродошао у корпоративни капитализам!

ИВАН: Ти га баш браниш.

ШУМИ: Јанко ми даје фокус, он ме држи у реалном свету, кад год одлутам он ме врати.

ИВАН: Мени не изгледа тако.

ШУМИ: Мени треба то, тај фокус, везивање пажње. Само да се бавим нечим, да радим и да се искачем и да одем кући и то је то.

ИВАН:Треба ти оно?

ШУМИ: Некад сам био слободан,писао сам. Мало сам писао, а требало је, мени је било довољно да укључим компјутер, седнем пред екран, донесем кафу и пљуге, запалим пљугу и тако седим.Као, сад ћу да напишем нешто, оно, са пљугом у зубима и кафом, ко писци из филмова. То ми је био већи трип од самог писања.и не напишем два реда. А онда бих легао у кревет и зурио у плафон. Зурио сам више него што је требало.И ту ми, док сам зурио у муву на плафону, први пут падне на памет да се рокнем. Онако, из досаде. Нисам радио, требало је да радим. Не да пишем, да радим...

ИВАН: Чекај, о чему ти говориш?

ШУМИ: О чему ти говориш?

ИВАН: Кажем да ... то што ти Јанко ради- то је брука!

ШУМИ: ТО НИЈЕ СРАЊЕ! МОЈ ЖИВОТ НИЈЕ СРАЊЕ!

ИВАН: Океј, није!

ШУМИ: Није срање!

ИВАН: Добро, није.

Пауза.

ИВАН: Извини.

Пауза.

ИВАН: И, како си?

ШУМИ: Нашао сам стан. Купили ми маторци. И нашао сам девојку.

ИВАН:Одлично.

ШУМИ: И оженићу је.

ИВАН: Јел' и то радна терапија? Извини,не знам шта ми је било.

ШУМИ:За човека као што сам ја добро је да се смири. Да нађе неки смисао. Посао, стан, жену, тај фазон. Радим склекове сваког дана, знаш. Добро је да се смириш.

ИВАН:Уф, ваљда си у праву.

ШУМИ: Сигурно сам у праву. Моји маторци и Јанко су све средили.Испрограмирали су. Ишке, ја сам испрограмиран.

ИВАН: Како си испрограмиран?

ШУМИ: Јанко је све испрограмирао а моји су се сложили. И они гледају његов шоу. Сви гледају његов шоу.Јанко је све испрограмирао, од мог запослења до свадбе.

ИВАН: Он баш мисли на тебе.

ШУМИ: Да, он **баш** мисли на мене. Можда ће и децу да прави уместо мене.

ИВАН: Шуми?

Шуми манично удара руком по јастуку.

ШУМИ: Само се зезам, само се зезам!

Иван га зауставља.

ИВАН: Океј,океј.

ШУМИ: Смириће се.

Иван га пушта. Седе. Отпијају.

ИВАН: И,кад ће свадба?

ШУМИ: Свадба је за месец дана.

ИВАН: И ту је Јанко умешао прсте?

ШУМИ: Он ми је кум.

ИВАН: Капирам.

ИВАН:А да ли је волиш?

ШУМИ: Моји маторци су све испланирали.Време ми је. Дуго сам се зајебавао.

ИВАН: Шуми, чујеш ли ме?

ШУМИ: Мислим,и то је право чудо.Ја да се женим. Ко би мене оваквог?

ИВАН: Шуми, да ли је волиш?

ШУМИ: Зове се Данијела и њени маторци су пуни као брод. Не као моји али су пуни.

ИВАН:Јел то битно?

ШУМИ:Па нећу ваљда неку клошарку?

ИВАН: Шуми, ти си и фурао само са клошаркама.

Оф-„Тако млад и тако чист"

ШУМИ: Тачно, али то је био урађени Шуми а ово је чисти Шуми. Тако млад и тако чист!

Шуми устаје и почиње да игра.

ШУМИ(пева): Тако млад и тако чист, тако млад и тако чист!

Шуми га ухвати за руку

ШУМИ: Ајде и ти!

ИВАН: Дај,пусти ме човече!

ШУМИ: Ајде или ћу почети да вриштим!

ИВАН: Нећеш ваљда!

ШУМИ(постепено појачава): Аааааа...

Иван устаје и обојица почињу да тромо играју.

ШУМИ И ИВАН(певају): Тако млад и тако чист, тако млад и тако чист!

Долази ЉУБИЦА, висока, привлачна, ране тридесете, елегантно вечерње одело.Иван јој је окренут леђима.Шуми је примети и стане са плесом. Шуми се сагне и узме флашу пива и попије је до дна, у цугу.Шуми и Љубица се гледају нетремице.

ИВАН: Шта ти је бре?

Иван се окрене.

ЉУБИЦА: Па ко је то мени подетињио? Шуми, јел' ти маца појела језик?

ИВАН: Љубице!

ЉУБИЦА: Ћао, Ишке.

Шуми заусти нешто да каже и подригне гласно.

ЉУБИЦА: Боље да ниси ништа рекао.

Шуми потапше Ивана по рамену.

ШУМИ: Ја Ишке сад идем. Искакао сам се за данас.

ИВАН: Чекај, Шуми, night is still young.

ШУМИ: Не могу, бајо. Женим се за месец дана. Морам да се наспавам.

Шуми отрчи.Иван крене за њим. Љубица га задржи

ЉУБИЦА: Пусти га.

ИВАН: Тотално је прсао.

ЉУБИЦА: Јел' си некад видео његово раме?

ИВАН: Не сећам се.

ЉУБИЦА: Сво је у ожиљцима.

ИВАН: То је он урадио?

ЉУБИЦА: Да.

ИВАН:А што бежи од тебе?

ЉУБИЦА: Из истог разлога из којег си и ти збрисао. Трза на мене.

ИВАН:Погледај ме, јел'негде бежим?

ЉУБИЦА:Не бежиш.Сад не.

ИВАН:Никад нисам.

ЉУБИЦА:Никад ниси ни нападао.

ИВАН(кроз смех):Слабо познајем жене па превише тактизирам.

ЉУБИЦА:Не вади се код мене на аутоиронију.

ИВАН:И нећу.То је истина.

Иван се смеје.

ЉУБИЦА: То уопште није духовито.

ИВАН: Није? Види ово.Watch me go!

Иван крене.

ЉУБИЦА:Ето, опет бежиш.

ИВАН:Бежим. По пиво.

ЉУБИЦА:Океј.

Љубица покуша да седне на јастук, заклати се на штиклама. Устане.Долази Иван са пивима.

ИВАН:Раскомоти се, ово је такво место.

ЉУБИЦА:Морала бих да скинем штикле.

ИВАН:Па?

Љубица скида ципеле и у два, гадљива корака на врховима прстију, наскочи на јастук.

ЉУБИЦА:Ко зна ко је све овде седео.

ИВАН:Или лежао.

ЉУБИЦА:Не желим да знам.

Иван седа до ње.Додаје јој пиво. Куцају се и отпију

ИВАН: И, откуд ти?

ЉУБИЦА: Случајно. Налетела.

ИВАН: Па, добро ми налетела.

ЉУБИЦА:Чула сам да си постао доца.

ИВАН:Одакле си то сазнала?

ЉУБИЦА:Са нета-сајт твог Универзитета.

ИВАН:Видим пратиш мој рад али ми се не јављаш.

ЉУБИЦА:А зашто? То не би било поштено према теби.

ИВАН:Како то мислиш?

ЉУБИЦА:Јеси ли ми ти ноћ пре него што си одлетео у Енглеску изјавио љубав?

ИВАН:Јесам.

ЉУБИЦА:И,шта је требало? Да те чекам док се не вратиш, да ти дајем лажну наду тако што ћу се дописивати с тобом и онда, након годину дана:" Сори Ишке, везе на даљину не функционишу-нашла сам неког."

ИВАН: Нисам то очекивао од тебе али могла си нешто да ми кажеш али ти си оћутала-и одговор на оно што сам ти рекао оно вече и на мејлове које сам слао.

ЉУБИЦА:Чему одоговор? Ако сам добро-видећеш ме а ако сам лоше-нећеш.

ИВАН:И, јеси ли добро?

ЉУБИЦА:Јесам.

ИВАН:Глумиш негде?

ЉУБИЦА:Пар реклама. Добра лова а мало посла.А ти, пишеш?

ИВАН: Да.

ЉУБИЦА: А јесу ли ти нешто изводили у Енглеској?

ИВАН: Не. Да сам се прославио овде па отишао тамо као познат можда би и било нешто. А ти, неки филм, серија?

ЉУБИЦА: Занимају ме само рекламе, рекла сам ти.

ИВАН:Некад си пуцала на више.

ЉУБИЦА:Некад сам била нереална.

ИВАН:Дај, ти и даље то можеш.Сећам се испитне представе са треће године,Вебстерова "Грофица од Малфија".Била си одлична!

ЉУБИЦА: Нисам! И мрзела сам тај комад-крвав је, морбидан!

ИВАН:Кажем ти, само да си имала више самопоуздања!

Љубица почне да се смеје.

ЉУБИЦА:Каже мени Бог Самопоуздања. Три године ти је требало да скупиш петљу да ми се отвориш.

ИВАН:Није мој посао да спавам са глумицама.

ЉУБИЦА: А чији је?

ИВАН: Редитељски.

ЉУБИЦА: Мики је био једини редитељ с којим сам била у шеми и то само три недеље.Немаш петљу, дечко!
ИВАН: Нисам ја имао проблем с петљом већ с твојим типовима.
ЉУБИЦА: Шта, нису ти били по укусу?
ИВАН: Не него си била заузета од првог дана кад смо се упознали.
ЉУБИЦА:Не сећам се.
ИВАН:Твој дечко, онај бајкер?
ЉУБИЦА: Милош?
ИВАН: Милош, тако је. Био је седми октобар, ти си тек уписала факултет.Паркирао је свој мотор одмах поред „фолксвагена" оног асистента са режије, Јовановића. Ниси носила шлем али си носила мотоциклистичко одело.Црно и црвено, са црвено-жућкастим пламеновима. Коса ти је бежала од лица, као да жели да те посматрам, да те потпуно открије.
ЉУБИЦА: Уопште није било тако, то са косом. То ви писци трипујете.
Иван крене да ухвати прамен њене косе али се Љубица измакне.
ЉУБИЦА:То је било од ветра.
ИВАН:Знао сам да те он држи око струка али сам га у том тренутку потпуно ретуширао. Као да није постојао.
ЉУБИЦА:И не постоји. Он је за мене данас мртав.
ИВАН:Шта хоћеш да кажеш?
ЉУБИЦА:Да је био никакав према мени и да ме пар дана раније преварио са неком матором бајкерком а ја сам му као опростила.Већ си тада могао да имаш пролаз код мене али ниси имао петљу.
ИВАН:Имам петљу.
Иван покуша поново да је ухвати за косу али га Љубица одгурне.

ЉУБИЦА: Немој. Није као тада. Ни ја нисам као тада.Поружнела сам и угојила се.

ИВАН: Ниси се променила.

ЉУБИЦА:О, да јесам, погледај: жута кожа, подочњаци, коса ми је ко да је жвакао коњ, имам шест килограма вишка.

ИВАН: Кладим се да би и сад стала у оно бајкерско одело.

ЉУБИЦА: Овако отечена? Ма, шта се жалим кад си ти крив за то.

ИВАН: Ја?

ЉУБИЦА: Не бих се толико запустила поред тебе. Ти и твој глупи принцип да не прилазиш заузетим женскама. Јел'се то променило у Енглеској?

ИВАН:Не знам. Ниједну нисам питао да ли је заузета.Ако хоћеш нешто за једно вече то питање се тамо сматра непристојним.Кажеш само ако желиш.

ЉУБИЦА:А што то? Не желе госпође да оптерећују малог?

ИВАН:Малог?

ЉУБИЦА:Па да, погледај се, изгледаш и даље као да си клинац. Шта си радио тамо, затезао кожу, пеглао боре, фарбао косу, пресађивао прамен?

ИВАН:Ништа од свега тога.

ЉУБИЦА: Па у чему је тајна твог успеха? Боље је на Западу?

ИВАН: Не, није то. Имају и они гомилу проблема. Само сам радио оно што волим.

ЉУБИЦА: А шта је то? Пролепшавао се?

ИВАН: Љубице, јел ми ти то ласкаш?

ЉУБИЦА: А зашто бих?

ИВАН:Можда желиш нешто од мене?

Пауза. Љубица се смеје.

ЉУБИЦА: Ко ми се то избезобразио у Енглеској? Је ли бре, шта си то радио тамо?

ИВАН:Шта си ти радила овде?

ЉУБИЦА:Рекла сам ти. Снимала рекламе.

ИВАН:Ти кријеш нешто од мене.

ЉУБИЦА:Зашто бих?

ИВАН:Океј, онда ми реци с ким си.

ЉУБИЦА:Ишке?

ИВАН:Ниси ми одговорила на питање.

ЉУБИЦА: Нити ћу.

ИВАН: Играш се са мном.

ЉУБИЦА: Не, само нећу да кварим неке ствари.

ИВАН: Које ствари? Ја сам...

Љубица му стави шаку на уста.

ЉУБИЦА:Шшшшш! Хајде да се мало правимо Енглези.

Љубица га пољуби. Иван је зграби у загрљај. Падну на јастук. Мрак.

Трећа сцена

Иванова соба. Плавичаста светлост. Кревет на средини собе. У левом углу собе су врата.Испод кревета су Иванове панталоне.Поред кревета су кошуља и сако. Поред њега напукла, упаљена реклама HEINEKENA. На зиду су постери: The Smiths, Joy Division, Rage against the machine. Иван лежи у кревету а Љубица седи на ивици и намешта своју блузу. Обучена је.

ИВАН: Идеш?

ЉУБИЦА: Већ је осам.

Љубица устаје и тражи нешто испод кревета.

ИВАН: Па?

ЉУБИЦА: Твоји маторци.

ИВАН: Не брини о њима.Они кунтају отворених очију.Шта тражиш?

ЉУБИЦА: Проверавам да ми није испало нешто овде.

ИВАН: Ниси ништа.

ЉУБИЦА: Јеси ли сигуран?

ИВАН; Сигуран.Видео сам, ставила си сав накит на себе.
Смири се.
ЉУБИЦА: Не могу. Необично ми је ово. Као неки времеплов у студентске дане: загушљиви клубови, шуњање по собама, искрадање ујутру.
ИВАН: Схватам.
ЉУБИЦА: Оматорили смо, није више фора да радимо те ствари. Иван је хитро зграби. Милује је
ИВАН: Које ствари?
ЉУБИЦА: Океј, не мислим на то него на све остало. Неприродно је.
ИВАН: Онда морам да те ухапсим.
ЉУБИЦА: Због чега?
ИВАН: Због противприродног блуда са малолетником.
ЉУБИЦА: Не буди неозбиљан.
Љубе се.
ЉУБИЦА: Немој више, молим те. Морам да се средим.
ИВАН: Но проблемо. Среди се.
Љубица устаје, поравнава наборе на одећи. Пауза.
ЉУБИЦА: О чему сад размишљаш?
ИВАН: О Бен Руа.
ЉУБИЦА:Шта ти је то?
ИВАН: Бен Руа значи црвено брдо. Налази се мало изнад Универзитета. Зову га тако јер се папрат на њему зацрвени кад дође септембар.Тад је тамо природа најлепша-наранџасто, црвено,златасто жуто. Ни кише нису тако честе као лети.Знаш, пео сам се на то брдо сваког дана и никад ми није досадило. Волео бих да ти га покажем.
ЉУБИЦА:Теби је тамо било баш савршено.
ИВАН: Није. Енглеска није ни најмање савршена.
ЉУБИЦА: Али је боље него овде.

ИВАН: Зависи.Пре би се рекло да је мање лоше. Имају и они своје проблеме: загађеност, тероризам, високе цене, већина људи су подстанари.
ЉУБИЦА: Бар не живе са својим родитељима.
ИВАН:Хвала ти на тој опасци али да знаш- сад све већи број младих живи са својима јер не могу да плаћају високе кирије. Знаш ли да тамо нису ретке породице које три генерације живе на социјалној помоћи?
ЉУБИЦА: Кад су мрцине.
ИВАН: неки јеси неки нису. А шта је са онима који раде и имају примања једва нешто верћа од социјалне помоћи?
ЉУБИЦА: Они се нису снашли. Ко им је крив.
ИВАН: Можда а можда зато што живе у земљи којој седам посто људи држи преко осамдесет и четири посто капитала.
ЉИУБИЦА: Па?
ИВАН: Па како тако мало људи има толико много пара? Сигурно су морали да закину гомилу људи да би се обогатили и то највише оне сиромашне шљакере.
ЉУБИЦА:И, у чему је ту проблем? Код нас све држи пар фамилија па нико не диже фрку око тога.
ИВАН: Ти се, наравно, шалиш?
ЉУБИЦА: Не.
ИВАН: Зар ти се некад не чини да је мало испразно, сва та јурњава за ловом, трошење времена на празне цифре?
ЉУБИЦА: Зашто?
ИВАН: У кампусу, у суседној соби, био је Диармид Лојд,Велшанин, уписао је последипломске на историји.Пре тога је радио пет година као брокер.Причао ми је како је рмбао од јутра до мрака а на крају би дошао кући потпуно неспособан за било шта. Хтео је да оде до паба и попије пиво, хтео је да изађе до ноћног клуба и упозна неког, оде

до биоскопа, било шта, али није могао. Био је превише уморан да троши сопствене паре. И још горе, био је потпуно празан. Да га је неко убио рекао би: Океј, овај дан је мало лошији али, шта је ту је.

ЉУБИЦА: Па?

ИВАН: Зар неко може да рекламира такав живот као најбољи?

ЉУБИЦА: Опет си почео да придикујеш. Ако ти смета ова земља иди на Кубу, дигни револуцију, ради шта год хоћеш, само немој да теоретишеш.

ИВАН: У праву си, треба нешто да урадим.

ЉУБИЦА: То што се ниси снашао да останеш тамо, то је твој проблем а не мој.

ИВАН: Слажем се.Ево, нећу више, престао сам.

ЉУБИЦА: Касно.

Љубица крене.Иван је ухвати за руку.

ИВАН:Остани још мало.

ЉУБИЦА:А зашто?

ИВАН:Океј, онда немој.

Љубица се нагне према њему и пољуби га, кратко и површно.

ЉУБИЦА:Само ти враћам за синоћ.

ИВАН:Капирам.

Иван се окрене на страну и извлачи панталоне испод кревета.Облачи се.

ЉУБИЦА: Нећеш да ме питаш?

ИВАН:Шта то?

ЉУБИЦА:Како је било?

ИВАН:Не морам. Била си толико гласна да си сигурно разбудила маторце.

ЉУБИЦА:Извини али ја сам навикла да то радим у својој кући.

Љубица вади своју шминку.Дотерује се

ИВАН:У својој кући? Зар не живиш с маторцима?

ЉУБИЦА:Не више.

ИВАН:Па, с ким онда?

ЉУБИЦА:С мужем, наравно.

ИВАН:"С мужем наравно"? Ниси ми то рекла синоћ.

ЉУБИЦА:Обоје смо пристали да се правимо Енглези, сећаш се?

ИВАН:Да, сећам се.Моја кошуља.

ЉУБИЦА:Ту, поред кревета.

Иван се сагиње и облачи је.

ИВАН:Дакле, ово је било...

ЉУБИЦА:Ово је било то што је било.

ИВАН:Не осећаш се некако чудно?

ЉУБИЦА:Зашто бих?

ИВАН:Јеботе!

ЉУБИЦА:Немој да вичеш. Пробудићеш родитеље.

ИВАН:Не би им било први пут.Па, добро, теби нисам значио ништа? Јел'то?

ЉУБИЦА:Значиш ми али морам да ти мало отворим очи.

ИВАН:Али само "малкице"?

ЉУБИЦА:Да.Узми и сако, прехладићеш се.

ИВАН:Баш ти хвала.

Иван облачи сако.

ЉУБИЦА:Тако. А сад ћеш лепо да се средиш за посао.

ИВАН:Какав посао?

ЉУБИЦА:Јанко је рекао да ће те ујутру назвати око посла.

ИВАН:Откуд теби та информација?

ЉУБИЦА:Отуд што је Јанко мој муж.

Пауза. Љубица завршава са сређивањем и устаје и намешта Ивану кошуљу.

ИВАН:Ти ме зезаш?

ЉУБИЦА:Не, не зезам те. Удала сам зе за Јанка шест месеци након што си отишао.

ИВАН:Зашто?

ЉУБИЦА: Зашто не? Сви се венчавају.

ИВАН: Због чега си се удала за њега? Немој ми само рећи да си се заљубила у њега.

ЉУБИЦА: О, то данас нећеш чути ни од кога. Наравно да се нисам заљубила.

ИВАН: Па зашто онда?

ЉУБИЦА:Требала ми је стабилност.

ИВАН:Једном речју-лова.

ЉУБИЦА:Ниси баш захвалан.

ИВАН:За шта?

ЉУБИЦА:Ја сам убедила Јанка да ти да посао.Можда нисам требала?

ИВАН:Не знам шта да кажем.

ЉУБИЦА:Захвали ми се а затим иди до купатила, умиј се и на посао.

ИВАН: Идем да се умијем јер ти не верујем. Можда још спавам.

ЉУБИЦА: Само иди и среди се.

ИВАН:Како можеш тако хладно да говориш о свему?

ЉУБИЦА:Било би ти лакше да се расплачем? Буа.Шмрц. Океј?

ИВАН: Можеш ти то и боље.

Иван крене према вратима. Окрене се.

ИВАН:Чекај, а ти? Шта ће помислити Јанко кад му се вратиш у ово доба?

ЉУБИЦА:А ти мислиш да је синоћ уопште долазио кући? Наравно да није.

ИВАН:А шта ако јесте?

ЉУБИЦА:Ти би само измишљао нове заплете. Тога овде нема.Овде су људи неверовантно предвидљиви.

ИВАН:Јанко је паметан, провалиће.

ЉУБИЦА:Јанко је груб, примитиван, није стигао даље од друге године продукције и померају му се уста кад чита новине. Да његов стриц не држи телевизију никад не би ни добио овај

посао.А сад се лепо среди, заборави на све твоје принципе и прихвати посао.

Љубица крене да га пољуби. Иван се измакне

ИВАН:Чекај, који је твој интерес у целој овој причи?

ЉУБИЦА: Интерес?

ИВАН:Зашто ми помажеш? На мени не можеш зарадити паре.

ЉУБИЦА: То си у праву. Само проблеме.

ИВАН:И сигурно не планираш нешто озбиљно са мном?

ЉУБИЦА: Ишке, ти се мени много допадаш али,некако си непрактичан, како да ти кажем, занимају те безвредне ствари, уметност, позориште и много размишљаш о својим поступцима. Такав човек не може далеко да стигне.

ИВАН: Кажем: не планираш нешто озбиљно са мном?

ЉУБИЦА:Ако се нешто не промени-не.

ИВАН:Мислиш ако не добијем седмицу на лотоу или ми умре богата тетка у Америци?

ЉУБИЦА:Тако нешто.

ИВАН:Љубав и интерес смо искључили. Остаје нам само секс.

ЉУБИЦА:И, шта је ту лоше? Треба само да се мало ослободиш.

ИВАН:Чега?

ЉУБИЦА: Обзира и неких гушитељских моралних принципа. Могло би да нам буде баш лепо.

Пауза

ИВАН:Океј. Важи.

Иван је зграби, снажно загрли и пољуби.

ЉУБИЦА:Ти си баш брз.

ИВАН:Само сам схватио како неке ствари функционишу.

ЉУБИЦА:Ето видиш.

ИВАН:Добродошли у корпоративни капитализам!

Звоњава мобилног телелфона, оф. Иван спушта руку у џеп.

ЉУБИЦА: То је он. Буди кул, дубоко удахни.

ИВАН:И плитко издахни.

Иван вади мобилни телефон и приноси га уху.

ИВАН: Да? Ћао, Јанко, како си? Ево, није лоше. Знам да ниси мислио тако. Океј.У колико? Добро. Бићу тамо.Ћао.

ЉУБИЦА:И, шта је рекао?

Иван је зграби и гурне на кревет.

ИВАН:Каже да дођем у подне на разговор што значи да имамо још три сата.

Иван леже преко ње. Љубе се. Мрак.

Четврта сцена

ТВ-студио из прве сцене. За фотељом у студију седи Јанко.Запалио је цигариљо. На сточићу поред њега су флаша вискија и чаша. Долази Шуми.

ЈАНКО: О, Шуми, добродошао у шоу. Седни на ону столицу десно.

ШУМИ: У средини?

ЈАНКО: Баш ту.

Шуми седа. Пауза

ШУМИ: Напето.Баш је напето.

ЈАНКО:Саспенс Шуми, то се зове саспенс. Јеси ли учио о томе на факсу или си и тај пут остао кући да се урадиш?

ШУМИ: Знам шта је сапиенс.

ЈАНКО: Не сапиенс, не хомо сапиенс који ти ниси. Саспенс.Напетост.

ШУМИ: Да, напетост. А зашто је напето?

Јанко се церека

ЈАНКО: Да би било напето, ето зашто.

ШУМИ: А што смо ми напети?

ЈАНКО: А што би били напети? То су твоје пројекције. Ја сам максимално опуштен.

ШУМИ: Не, мислим, зашто смо овде?

ЈАНКО: Шуми, данас нисам у филозофском расположењу.

ШУМИ: Не, не мислим на то зашто смо дошли на свет, кад ће да се угаси Сунце и тако то него због чега си нас позвао.

ЈАНКО: ШТА ТЕ ЗАБОЛЕ ШТО САМ ВАС ПОЗВАО?

Јанко замахне на Шумија који се сав скупи.

ЈАНКО: Моша!

ШУМИ: А, добар фазон! Хехехехе!

ЈАНКО: „Хехехехехе!"

Пауза.

ШУМИ: А сад стварно, зашто смо овде?

ЈАНКО: Сачекај Ивана па ћеш сазнати.

ШУМИ:Иван касни.

ЈАНКО: Знам да касни.

ШУМИ: Много касни.

ЈАНКО: Знам и то.

ШУМИ: Стварно много касни.

ЈАНКО:Приметили смо.

ШУМИ:Сигурно је мало спавао.Мучи га несаница. Јака несаница.

ЈАНКО: Имаш ли ти нешто да ми кажеш или си само уобичајено луд?

Шуми показује дискретно према публици.

ШУМИ: Тонац, тонац је ту.

ЈАНКО: Знам да је тонац ту.Ја сам га ту поставио. И, шта с тим?

ШУМИ: Не причам кад је ту тонац.

ЈАНКО:Јеботе, Шуми, јел' можеш ти да причаш ко људско биће барем пет минута, а?

ШУМИ:Али, само сам рекао да Ишке касни и да је неиспаван.

ЈАНКО:А одакле знаш?

ШУМИ:Знам.Једноставно знам.

ЈАНКО:Имао си визију?

ШУМИ:Радио је до касно.

ЈАНКО: Радио?

ШУМИ: Радио.Можда и до јутра.

ЈАНКО: Шта има да ради кад је незапослен?

ШУМИ: Увек има шта да се ради.

ЈАНКО: Ма, шта ја који красни причам с тобом?!

Долази Иван брзим кораком.

ЈАНКО:О, каснимо.

ИВАН: Извини.

ЈАНКО: Да ниси нешто радио?

ИВАН: Молим?

ЈАНКО: Шуми каже да си радио нешто.

ИВАН: Не, нисам.

ШУМИ: Нисам тако рекао.

ЈАНКО: Изгледаш некако уморно. Јел' тако Шуми?

ШУМИ: Шта ја знам. Не знам. Можда мало подочњаци.

ИВАН: Нисам добро спавао.

ЈАНКО: Што? Мислио сам да си ти једини у овој соби који има чисту савест.Седни Ишке.

ИВАН: Где?

ЈАНКО: Тамо, прекопута Шумија.

Иван седа.

ЈАНКО: Е, сад кад смо се сместили добродошли у емисију „Блам".

Оф, аплауз.Јанко устаје и театрално отпоздравља.

ЈАНКО: Хвала вам, хвала. Ви уопште немате укуса.

ИВАН: Шта је ово?

ЈАНКО: Мали фазон који користим са тонцем. Ствара трип као да си у емисији. Драги гледаоци, ово је „Блам"! Враћамо вам се након кратких реклама.

Оф, аплауз.

ЈАНКО: А сад озбиљно.

Јанко приђе Шумију, клекне и загрли га.

ЈАНКО: Шуми, шта видиш испред себе?

ИВАН: Мислиш кога?

ЈАНКО: Знам тачно шта сам га питао.

ШУМИ: Видим Ивана.

ЈАНКО: Шта мислиш о Ивану?

ШУМИ: Он ми је ортак са студија.И нисам га видео дуго. И извукао ме оно кад сам се овердозирао у вецеу.

ЈАНКО: То није битно. Да те он није нашао спасао би те неко други.Питам те шта мислиш о њему, је ли способан?

ШУМИ: Завршио је факс,има титулу.Писао је нешто.

ЈАНКО: Ма, не, мислим да ли је способан за посао који радимо ти и ја?

ИВАН: Чему сва ова питања?

ЈАНКО: Све у своје време. Шуми, питам те јасно и гласно: да ли је овај човек паметнији, образованији и нормалнији од тебе?

ШУМИ: Да, јесте.

ЈАНКО: Да, јесте, драги гледаоци! Јесте!!!

Аплауз, оф.

ЈАНКО: Шуми,сам си рекао.

Јанко цмокне Шумија у образ.

ШУМИ: Шта сам рекао?

ЈАНКО: Овог стварно треба водити на лечење. Јеси ли ти малочас рекао да је Иван бољи од тебе. Јеси. Па, ако и ти мислиш да је Иван бољи-што бих онда држао тебе?

ШУМИ: Мислиш, отпушташ ме?

ЈАНКО: Не мислим-знам. Чисти се.

ШУМИ: Не можеш то.

ИВАН: Чекај, Јанко.

ЈАНКО: Чекај ти!Шуми, јеси ли малочас признао да си неспособни наркић? Јеси! Шта онда хоћеш даље да ти објашњавам? Терај се!

ШУМИ: Немој, Јанко, изгубићу фокус.

ЈАНКО: Јебао те фокус! Терај се одавде!

Шуми устаје и испружи кажипрст према Ивану.

ШУМИ: Готов си, чујеш ли ме Ишке, готов си! Знам шта радиш!Мртав си!

Иван устаје.

ИВАН: Чекај, Шуми, ниси разумео!

ШУМИ: Не дирај ме! Разумео сам ја добро! Убићу те на спавању Ишке, кад се најмање будеш надао!

Шуми отрчи.

ЈАНКО: Јебига, не можеш да уђеш у овај посао а да не стекнеш непријатеље.

Иван бесно шутне столице које се сложе једна преко друге.

ИВАН:Шуми није мој непријатељ.

ЈАНКО:Шуми дефинитивно има супротан став по том питању.Не брини се, он је од оних џукаца што лају а не уједају.

ИВАН:И, шта би сад ти?

ЈАНКО:Ја? Ништа.

ИВАН:Само нешто сплеткариш.

ЈАНКО:Иване, мало поверења. Видео си какав је. Реци ми, искрено, да ли би ти имао онаквог помоћника?

ИВАН: Позови га да се врати.

ЈАНКО: Прво ми одговори на питање.

ИВАН:Није баш најбољи али...

ЈАНКО:Али мени требају најбољи. То је здрава конкуренција. Ево,реци ми, да победе ови твоји антиглобалисти,

ИВАН: Који анитглобалисти?

ЈАНКО: Они који су црвени.

ИВАН: То је груб израз.Ја нисам везан за неке странке и покрете већ за начин размишљања.
ЈАНКО: Океј, да победе ти твоји,пацифисти, социјалисти, зелени,како год, да ли би они давали, рецимо, неписменима да пишу вести? Не би. Нашли би људи неког ко то зна да ради.Ово што сам урадио није капитализам-то је здрав разум.
ИВАН:Али Шуми је у проблему.Могао си то да урадиш другачије, да му нађеш неки други посао па да га онда отпустиш.
ЈАНКО: Нетактичан сам и својеглав, шта могу. Превише се журим и успут правим колатералне штете.
ИВАН:Колатералне штете? Знаш Шумија толико година.
ЈАНКО:Знам и тебе па шта сад? Њему сам помогао а теби нисам.
ИВАН:Снашао бих се ја некако.
ЈАНКО:Ти? Ни паметнијег ни смотанијег човека. Без увреде. Брини се ти за себе, зајеби Шумија. Он је ионако из богате породице.Верој ми, да је било ти или он Шуми се не би ни тренутка премишљао.
Пауза.
ЈАНКО: Ти знаш шта би Шуми урадио?
ИВАН:Знам.
ЈАНКО:Па?
ИВАН:Не знам шта да кажем.
ЈАНКО:Ја знам. Welcome aboard!
Рукују се.
ИВАН:Хвала ти.А Шуми?
ЈАНКО:Назваћу га после и објаснити целу ситуацију.А сад, да пређемо на посао. Прво столице.
ИВАН:Какве столице?
ЈАНКО:Оне које си оборио.
ИВАН:То је било у афекту.

ЈАНКО:Било у афекту или не било ти си руинирао своје радно место и било би лепо да га доведеш у ред.

Пауза. Иван прилази столицама и полако их сређује.

ЈАНКО: Теби је јасно да нећеш радити само ситне физикалије, куририсање и тако то. Добро, радићеш и ово али ћеш највише времена проводити као мој стручни консултант.Имам велике планове везане за тебе.

ИВАН: Да?

ЈАНКО: Види, ја имам визију али јој мало недостаје па да се распламса.Е, ту си ми потребан ти.

Иван седа на неудобну столицу.Врпољи се

ЈАНКО:Седи у фотељу, завали се.

ИВАН:Смем?

ЈАНКО:Слободно. Ту ти је и мој виски. Пиј.

Иван, оклевајући, отпија виски из чаше.

ИВАН:Добар.

ЈАНКО:Наравно да је добар. Ишке, јеси ли ти некад радио у Енглеској нешто што личи на ову емисију?

ИВАН:Не.

ЈАНКО:Не. Зезнуто мада не и непремостиво. Можда је то и добро-имати човека који није толико у причи већ може да посматра са стране и даје ми идеје.

ИВАН:Зар немаш креативни тим за тако нешто? Сценаристе?

ЈАНКО:Имам али они су потрошили све идеје и све познате личности.Ко је оргијао-оргијао је, ко се фиксао-јавно је признао, сви хомићи су провађени и шта сад да радим? Нема више афера, то је!

ИВАН:Дакле, испуцао си све звезде и звездице на естради.

ЈАНКО:Баш тако.

ИВАН:А политичаре?

ЈАНКО:Одавно.

ИВАН:А непознате?

ЈАНКО:Кога? Моју комшиницу Пакизу и поштара Срету? Већ смо једном покушали тако нешто али је личило на ону домаћу порнозу са нета и народу је било мука.
ИВАН:Ма, не. Мислим на оне који су моћни а не знамо ко су.
ЈАНКО:Не капирам.Мораћу да дрмнем мало да се разбистрим.
Јанко узме флашу и потегне из ње.
ИВАН:Сећаш се шта си ми рекао-субверзија.То ми је дало идеју.
ЈАНКО:Шта је теби и Шумију данас? Причате у загонеткама ко неки индијански врачеви.
ИВАН:Снимај оне који доносе одлуке.
ЈАНКО:Политичаре? Рекао сам ти да сам их испуцао.
Јанко потегне.
ИВАН:Не.Снимај оне који **стварно** доносе одлуке. Моћне људе за које нико не зна, оне који држе капитал ове земље.
ЈАНКО: Ако нико не зна за њих како су толико моћни?
ИВАН: Зато што се не гурају у први план. Они су сиве еминенције: доносе одлуке, купују, продају, отварају, затварају, отпуштају.
ЈАНКО: Не ваља. Превише компликовано.
ИВАН: У чему је проблем?
ЈАНКО: Па, за почетак, где да их нађем?
ИВАН:Свуда! То су они ликови који држе своје раднике на десет хиљада и они који упропасте државна предузећа па их откупе за мале паре и они који су до јуче муљали лову са диктатором а сад љубе свештенике у руке и они који су подигли куће на пљачкању туђих по ратиштима и они који су окрвавили руке и они који су завлачили руке у државну касу и од њих правили приватне фирме и они који су зарађивали на коцки,оружју, подвођењу деце,наркотицима и они који су продавали лекове којима је одавно истекао рок трајања и они

који су продавали наш хлеб и они који су потказивали за Државну безбедност и они који перу новац и они који..
ЈАНКО: Добро, добро, само, где да их избунарим?
ИВАН: Изађи на улицу и саплећеш се о тројицу до првог ћошка. Имам и идеју за прву епизоду-просјачење. Изађеш на улицу, видиш на сваком кораку гомиле несрећних људи, преклињу за помоћ, сиромашни, гладни, мајке са децом, без руку, ногу и ти им даш нешто да олакшаш своју савест а шта се догађа? Кад падне мрак неко дође по те људе, натрпа их у камионет као стоку и одвезе их негде на периферију. Ти онда лепо пратиш тај комби, па оног који га је возио. Тај се возач лепо пребаци у своја колица и оде до неког којем преда пазар па овај до неког другог и на крају дођеш до огромне куће у резиденцијалном делу града где сва та лова иде.
Пауза.
ЈАНКО:И ти мислиш да би то неког занимало да гледа? Дечко, то о чему ти причаш је, немој да се љутиш,али то је тешко срање. Као, нама је стало до народа, ми бринемо за људе, социјална правда, хуманост и те форе. Заболе нас за народ. Они нас занимају док купују нашу робу и док су мирни.
ИВАН:Ја не мислим тако.
ЈАНКО:Није битно шта ти мислиш. Кажем ти да народ заболе за њихове комшије и да свако гледа да награби што више.Све и да то снимиш знаш шта би рекли? „Јој бре, поново та социјала и несрећа на телевизији. Дај неку забаву, да могу да се смејем док кркам ручак суботом поподне".Ето то би рекли! Нико не би хапсио зликовце а ти и ја би добили ногу у дупе јер је пао рејтинг!
ИВАН:И, где је ту субверзија?
ЈАНКО:Не знам где је субверзија али знам да ми полако пуца глава од тебе.

ИВАН: Ако ти пуца глава од мене што си ме ангажовао?

ЈАНКО: Добро питање.Дође ми да вратим Шумија.Хоћеш да га позовем да се врати?

Пауза.Јанко вади мобилни телефон и куцка број

ИВАН: Немој.

ЈАНКО: Тако сам и мислио.

ИВАН: Сад сам ја крив што ми треба посао.

ЈАНКО: За мене ниси али себи ниси чист пријатељу и то је твој проблем. Само компликујеш ствари и држиш говоре.

ИВАН: И ништа не радим, јел тако?

ЈАНКО: Апсолутно. Да се одржавају избори за државног непријатеља и терористу број један ја би гласао за тебе. Ти ни петарду не би могао да подметнеш.

ИВАН: Мене оружје не занима.

ЈАНКО: А мене занимају три речи. Алка Селцер. Кухиња.

ИВАН:Мислио сам да ћемо радити на идејама.

ЈАНКО:Е па лоше си мислио. Донеси. Брзо!

ИВАН:У реду.

ЈАНКО:Јеси запамтио?

ИВАН:Алка Селцер.Кухиња.

Иван излази.

ЈАНКО: И успут размисли о томе како би било лепо да постанеш мало креативнији.Океј?

Мрак.

Пета сцена

Иванова соба. Иван седи на кревету. У грчу је. Устаје. Баци ствари са кревета на земљу. Стане. Дубоко уздахне. Погледа зид. Приђе зиду цепа постере.Панично куцање на вратима, оф.

ИВАН: Љубице!

ЉУБИЦА(ОФ): Отвори брзо, молим те!

Иван притрчи вратима.Отвара их. Кораци, откључавање врата, оф. Хитри кораци, мушки и женски, оф. Улази Љубица, успаничена а за њом Иван.

ИВАН:Шта ти је?

ЉУБИЦА:Закључај врата, брзо.

ИВАН:Шта је било?

ЉУБИЦА:Само закључај врата.

ИВАН:У реду.

Љубица седа на кревет.Иван одлази. Кораци, закључавање врата, оф. Љубица разгледа собу. Иван долази

ЉУБИЦА: Шта си то направио од собе?

ИВАН:Пусти сад собу. Шта се дешава с тобом?

ЉУБИЦА: Загрли ме. Дрхтим.

Иван је загрли

ИВАН: Шта ти је?

ЉУБИЦА:Мислим да ме прати Шуми.

ИВАН:Свашта! А зашто?

ЉУБИЦА:Немој да се смејеш. Прво сам, на првој кривини код моје куће, видела његова кола у ретровизору. Мислила сам да је случајност, ништа више. Онда сам наставила према Славији а он за мном.

ИВАН:Откуд знаш да су кола његова?

ЉУБИЦА:Паркирала сам доле, код твоје продавнице, тамо је било једино слободно. Тек што сам изашла из кола а он паркира поред мене. Ја кренем према теби а он за мном.

ИВАН:Видела си га да излази из кола?

ЉУБИЦА:Да, то је сигурно био Шуми.

ИВАН:И да јесте шта нам може? Неће ми провалити у стан.

ЉУБИЦА:Не знаш ти њега.

ИВАН:Мислим да знам.Може да прети али неће ништа урадити.

ЉУБИЦА: Луд је.

ИВАН: Али безопасан.Да је хтео могао је досад штошта да уради.

ЉУБИЦА:Ко каже да неће сада?

ИВАН: Неће.У мојој згради је прометно ко на железничкој станици,превише је крхак да би обио врата а и моји маториц долазе за који сат. Да сам ја он чекао бих бољу прилику.

ЉУБИЦА: Не знаш шта све може да уради.

ИВАН: Не може.У ствари, најкрупнија ствар коју може да уради је да каже Јанку за нас.

ЉУБИЦА: И то је теби ситно.

ИВАН: Ја могу да изгубим послић а ти мужа с којим си незадовољна.

ЉУБИЦА: Ја могу да изгубим све. Натерао ме Јанко да потпишем предбрачни уговор.Ако се разведе од мене не могу да му узмем ни паре.

ИВАН: Зар ти новац стварно толико битан?

ЉУБИЦА:Јесте. И не брини, Шуми нас неће пријавити.

ИВАН:Откуд знаш?

ЉУБИЦА:Ето знам.

Пауза

ИВАН:Зашто?

ЉУБИЦА:Неће рећи.

ИВАН:Већ је рекао.

ЉУБИЦА:Како то мислиш?

ИВАН:На састанку, кад сам ја добио посао а он отпуштен.Правио је неке алузије на тебе и мене. Ништа отворено.

ЉУБИЦА: Откуд му то?

ИВАН:Отуд што је знао шта се између нас догодити. Вероватно нас је пратио оне ноћи.

ЉУБИЦА:Али, то је немогуће!

ИВАН:Не, није немогуће. Он је само наводио Јанка, није му ништа конкретно рекао.А мислим да знам и зашто.

ЉУБИЦА:Зашто?

ИВАН:Јер је Шуми, као и ја, спавао с тобом. Само, он је био с тобом кад сам ја био у Енглеској а прекинули сте, вероватно, пре него што сам дошао и он сад, нормално, пати.Зато су му његови и увалили женидбу-да скрене мисли са тебе.

ЉУБИЦА: И ти си изгледа вриснуо.

ИВАН: Не, то што кажем је једино логично објашњење. А и откуд ти знаш да се Шуми секао по раменима?

ЉУБИЦА: Рекао ми је.

ИВАН: Не, видела си, рекла си да си видела и то сигурно после мог одласка. Сећам се да смо отишли на партију баскета, Шуми, Јанко и ја пред мој одлазак у Енглеску. Шуми је тада носио трегерку и ја на његовим раменима нисам приметио ништа необично.

ЉУБИЦА: Ти баш имаш слоновско памћење.

ИВАН: Није питање какво ми је памћење већ јесам ли у праву?

Пауза

ЉУБИЦА: Јеси, Шерлоче. И, шта ћеш сада?

ИВАН:Ништа, само скоцкавам слику.

ЉУБИЦА:А ти и ја?

ИВАН:Шта ти и ја?

Љубица га пољуби.Иван се измакне

ИВАН:Отпратићу те до кола. Ко зна, можда те Шуми чека напољу.

ЉУБИЦА:Баш си џентлмен. Не знам шта ти би.

ИВАН:Ништа што би разумела.

ЉУБИЦА:Хајде реци, да покушамо.

ИВАН: Бесан сам на себе што пристајем на компромисе са ликовима као што је Јанко, бесан сам на себе што сам

дозволио себи да се спетљам с тобом, бесан сам на себе што сам толико слаб и издајем све у шта верујем.Бесан сам!

Љубица га ухвати за бутину

ЉУБИЦА: Можда би требало да се мало опустиш и усмериш тај бес у правом смеру.

ИВАН: Више волим да сам овако напет. Хајдемо.

ЉУБИЦА: И шта ћеш сутра? Сасућеш Јанку све у лице?

ИВАН: То је моја ствар. Хајдемо!

Љубица невољно устаје

ШУМИ(оф): Курво, знам да си ту! Убићу те, курво! Јел ме чујеш?!

ЉУБИЦА: Иване, зови полицију!

ИВАН: Опусти се, нема он никакав пиштољ.(јаче)Немаш пиштољ, Шуми! Иди кући!

ШУМИ: Шта је, не верујете ми? Мислите да немам пиштољ?!Слушај онда ово!

Пуцањ, оф. Љубица врисне и скочи са кревета

ЉУБИЦА: Шта си се укопао? Зови полицију!

Иван је загрли

ИВАН: Не брини се.

Иван вади мобилни телелфон и укуцава број

ИВАН: Нико се не јавља. По обичају

ШУМИ(оф): Пуцам у браву а онда улазим унутра!

Иван притрчава вратима и закључава их.Прилази кревету.

ИВАН: Шта зуриш у мене? Помози ми да блокирам врата.

ЉУБИЦА: Нема сврхе. Убиће нас.

ИВАН: Ако и то уради нек се прво мало намучи.

ЉУБИЦА: Тако ми и треба кад се петљам с тобом!

Иван с муком гура кревет до врата

ШУМИ(оф): Шта је, Ишке, усрао си се? Па, избушићу те сисо! Због тебе сам изгубио посао, пиздо енглеска!

ИВАН(јаче): Убиј ме већ једном само престани да ме вређаш!

ШУМИ(оф): Тако млад и тако чист, тако млад и тако чист!!!

Иван узима кревет и подиже га вертикално а затим га ослања на врата.

ИВАН: Могла би мало да ми помогнеш.

ЉУБИЦА: А зашто бих? Идиоте, ти си ме и увалио у ово.

ИВАН: Ако ми не помогнеш изгинућемо.

ЉУБИЦА: Баш ме и за то заболе!

ШУМИ(оф): „Али то није био крај Ћириним невољама. Не, ни у ком случају!Ћироооо!Ћиииироооо!"

ИВАН: Ако нећеш да ми помогнеш онда се барем помери у десни ћошак и завежи!

ЉУБИЦА: Одјеби!

ШУМИ(оф):Ej, свиње,јел ме чујете?! Ја ћу да дунем и ватру сунем и одувећу вам кућу у пичку лепу материну!Ej, бре! Јел ме чујете? Другари! Журкицаааа!

Пет пуцњева за редом, оф.Иван пада на под, Љубица вришти и држи се за главу. Снажни ударци у дрвена врата, оф.

ШУМИ(оф): Шта је, усрали сте се? Ово је стартни пиштољ, сисе, плашљивац! А ти Ишке, тебе ћу да средим на спавању, знаш! Кад најмање будеш очекивао! (пева)"Тако млад и тако чист, тако млад и тако чист..." (фејд аут)

Пауза

ИВАН: Изгледа да је отишао.

ЉУБИЦА:Ву-ху, браво ми!

ИВАН: Не мораш да будеш тако саркастична.

ЉУБИЦА: Не морам ни да будем овде.Ослободи ми врата.

ИВАН: Како хоћеш.

Иван са тешком муком склања кревет с врата док Љубица вади марамице, брише сузе и намешта косу.

ИВАН:Ево, сад си слободна.

Љубица му прилази.

ЉУБИЦА: А сад откључај врата.

ИВАН: Прво ми одговори.

ЉУБИЦА: Немам ја шта да ти одговарам.

ИВАН:Имаш. Јеси ли икад осећала нешто према мени?

ЉУБИЦА: То сад није битно.

ИВАН: Реци.

ЉУБИЦА: Само ти лепо откључај врата.

ИВАН: Само ми лепо реци.

ЉУБИЦА: Можда и јесам али то више није битно.

ИВАН: Зашто?

ЉУБИЦА: Каква је корист од тога да волим неког ко је безвредан?

ИВАН:Штета.

ЉУБИЦА: Можда за тебе али не и за мене.

ИВАН: Рекао сам да никад нећеш схватити.

Иван откључава врата.

ИВАН: После тебе.

Љубица излази а за њом Иван. Мрак

Шеста сцена

Тв студио. Сцена је сва у црвенкастој, борделској светлости.Долази Јанко.Стане на средини сцене. Окреће се око себе.Исцери се.

ЈАНКО: Добродошли у пакао. Ишке, где си? Иване?!

Долази Иван са послужавником. На послужавнику су флашица минералне воде и кафа

ЈАНКО: Тешко је данас наћи добру послугу.

ИВАН: Аха.

ЈАНКО: Ишке, нешто си ми уморан данас?

ИВАН:Не нисам.

ЈАНКО:Онда си замишљен. Ја не волим замишљене људе. О чему размишљаш?

ИВАН: О томе како је пола једанаест и како би било добро да одем кући.

ЈАНКО: А шта ћеш тамо?

ИВАН:Тамо живим.

ЈАНКО:Пази стварно.

Иван стоји са послужавником.,Оклева да крене

ЈАНКО:Имаш ли још нешто да ми кажеш?

ИВАН:Имам.

ЈАНКО:Наравно да имаш.

Пауза

ЈАНКО: Спусти тамо послужавник.

Иван одлази и спусти послужавник на сточић.

Јанко: Дођи овамо.

Иван заклаља лице руком

ИВАН:Јел можеш нешто да урадиш са овим светлом? Заслепљује ме.

ЈАНКО:Не могу.

Иван искорачи.

ЈАНКО: Остани ту где си.

ИВАН:Бије ми у лице.

ЈАНКО:Остани ту.

ИВАН:Не могу да те видим.

ЈАНКО:Ја тебе видим, то је битно.

ИВАН:Искључи ово, молим те.

ЈАНКО:Не могу. Не знам ти ја са том техником.

ИВАН:Што су га оставили овако упаљено?

ЈАНКО: Брљави људи. Хићеш да их отупустимо?

ИВАН:Ма, не само изгледа као да смо у неком куплерају.

ЈАНКО:Па зар нисмо?

ИВАН:Померићу се одавде.

ЈАНКО:Нека, чекај.

ИВАН:Шта да чекам?

Јанко му прилази

ЈАНКО:Изгледаш другачије под овим светлом.

ИВАН:Како другачије?

ЈАНКО:Старији.Поружнео си откад си дошао у Србију. Лице ти је некако искривљено, похабано, виде ти се боре око уста.Толико су дубоке да могу да их напипам.

Јанко пружи руку према Ивановом лицу.Иван га одгурне

ИВАН:Шта хоћеш?

ЈАНКО:Прилично си агресиван за неког ко се издаје за пацифисту.Можда ти ипак волиш насиље?

ИВАН: Не. Само не волим да ме малтретирају.

Јанко подиже руке у знак предаје

ЈАНКО: Добро, слободан си.

Јанко крене према средини сцене. Иван иде за њим

ЈАНКО: А сад хајде.

ИВАН:Шта?

ЈАНКО:Истреси све што си припремио.Хајде, да чујем.

ИВАН:Одакле ти помисао да имам нешто да истресем?

ЈАНКО:Знам те. Припремаш се цео дан да ми нешто кажеш, мрштиш се, преврћеш очима. Хтео си то да ми кажеш још у пет, пред полазак кући. Јел'тако?

Пауза

ИВАН:Као што сам и мислио.

ЈАНКО:Шта?

ИВАН: Ти већ све знаш.

ЈАНКО: И?

ИВАН: И,зашто онда да ти говорим?

ЈАНКО:Зато што је такав ред. Нека оптужени говори први.

ИВАН:За шта сам оптужен?

ЈАНКО:За кресање моје жене.

ИВАН: Нисам знао да је твоја жена.

ЈАНКО: А после јеси. Изволите оптужени.

Јанко крене према сточићу и узима кафу. Пије

ИВАН: Зашто сам крив за то? Па ти си ми је набацио.

Јанко се загуши

ЈАНКО:Како?

ИВАН:Знао си да ћемо Шуми и ја отићи на старо место. У разговору си, онако успут, споменуо Љубици да ћу бити тамо. И отишла је у клуб,баш као што си и предвидео. Био си сигуран да ће до смуваавања доћи јер се она, пре него што је отишла, залагала да ми даш посао. Мислио си да нешто осећа према мени.

Јанко брише своје одело марамицом

ЈАНКО:Па зар не осећа ништа?

ИВАН:Можда нешто пожуде.А онда, шта си онда урадио? Дао си мени Шумијево место јер си знао да ће га то разјарити као и то да ће полудети кад сазна да смо Љубица и ја спавали. Преостало је једино да седиш и да чекаш.А о Шумију да не говоримо.

ЈАНКО: Шта је с Шумијем?

ИВАН: То са Шумијем је посебна прича која је испричана хиљаду пута.

ЈАНКО:А то је?

ИВАН:Франкенштајново чудовиште.Зомби. Голем. Како год ти одговара.Знао си да је Шуми спавао са Љубицом и знао си да ће, љубоморан на мене, хтети да негде ослободи бес.Скоцкао си комбинацију и остало је само да седиш и чекаш да се међусобно поубијамо.Ниси могао да изгубиш. Ко год да погине

теби одговара. Једино ниси могао да очекујеш да ће ме Шуми напасти лажним мецима.

ЈАНКО: А зашто бих то урадио?

ИВАН: Прво сам мислио да си само болесан егоманијак који умишља да може да манипулише туђим животима, један од оних који никад нису написали ништа али мисле да могу да то надокнаде манипулишући туђим животима а онда сам провалио. Сећаш се шта си ми рекао? Понестало ти је људи за емисију.Али непознати или, још боље, непознати из твог блиског окружења, твоја жена и двојица запослених на телевизији-е, то би била права атракција!

Пауза. Јанко зграби флашицу киселе воде и направи покрет као да ће гађати Ивана

ЈАНКО: Моша!

Јанко добаци Ивану киселу воду.

ЈАНКО: Узми мало, освежи се. Шта да ти кажем -добро си урадио домаћи задатак.

ИВАН:Нека. Не треба.

Иван му баци флашицу назад. Јанко тапше

ИВАН:Хоће ли се сад чути аплауз из офа?

ЈАНКО:Неће али ово хоће.

Јанко вади пиштољ из џепа.Хитро прилази Ивану

ИВАН:Шта је сад ово?

ЈАНКО:Овај план ниси предвидео.

ИВАН:Зашто то радиш? То нема никаквог смисла.

ЈАНКО:За мене има. Упуцам те и готово.

ИВАН:Чекај, ти ниси ни у каквој опасности. Да ово испричам полицији они не би имали никакве доказе против тебе.

ЈАНКО: Баш тако.

ИВАН:Нико не би сведочио против тебе а ако и би то не би било довољно.

ЈАНКО:И ту си у праву.

ИВАН:Зашто онда потежеш пиштољ на мене?

ЈАНКО:Зато што то могу. Како не схваташ? Ја могу овде да те убијем у овом студију, у директном преносу, и да не одговарам.Хвала ти Боже за привремену неурачунљивост и убиство у афекту!

ИВАН:Чекај, то што говориш тек нема никаквог смисла.

ЈАНКО: Смисла? Погледај око себе мало боље! Шта сам ти рекао-не постоје људи, само публика а њима би се баш допало да убијем некога на њихове очи. За почетак би ми педесет посто популације подигло споменик. Који муж не жели да уцмека жениног швалера?

ИВАН:Ја нисам швалер. Ја нисам знао.

ЈАНКО: Хоћеш сад да ми се правдаш? Знам да си сазнао. Можда не пре секса али сигурно после.И знам да си сигурно хтео још-да ми покажеш, јел тако?

ИВАН:Океј, јесте, тако је. Јеси ли сад срећнији?

ЈАНКО: Не. Човече,како вас читам! Ма, знам ја каква је Љубица. Та не може дуго да ћути."Ја нисам знао, ја нисам знао!" Не знаш ни да умреш ко прави мушкарац.

ИВАН:Мислиш као неки књишки херој, са рупом од метка у грудима и те глупости? Ја мрзим оружје и волим живот.

ЈАНКО:То је само бедан изговор за оне који се плаше борбе.

ИВАН: А ти си као нека мушкарчина. Малочас си ми пипао лице. Да сам те пустио да наставиш ко зна докле би отишао.

Пауза

ЈАНКО:Ти си хомофобичан.

ИВАН:А ти си лицемеран. Можда би било време да и ти нешто јавно признаш.

ЈАНКО: И хоћу. Признаћу да сам убио тебе.

Јанко натеже ороз.

ИВАН:Нећеш се извући с тим.

ЈАНКО:Ма дај, шта ти знаш? Ти си бедан, ситан, никоме није стало до тебе. Ја имам везе у полицији, у Државној безбедности, свуда. Могу да средим да нестанеш, твој леш, све. Измислићемо да ти се смучила банална егзистенција у транзитном друштву па си се буђнуо у Саву.Или Дунав, разрадићемо то. И, шта ћеш онда? Мени људи дугују, много ми људи дугује и довољно сам богат да могу да се провучем с једним малим убиством.

ИВАН:Ниједно убиство није мало.

ЈАНКО:Јесте ако је уцмекани мали.

ИВАН:Е, ту се разликују људи од животиња.

ЈАНКО:Не. Основна разлика је следећа-ја сам жив а ти си мртав.

Иван крене да бежи. Јанко му пуца у леђа. Иван пада. Превија се. Јанко испали још два метка у његова леђа. Иван се укипи

ЈАНКО: Хајде, устани.

ИВАН: Не могу.

ЈАНКО: Зашто? Нису прави меци. Да се ниси упишкио?

Јанко му подметне пиштољ под нос

ЈАНКО: Омириши, сећаш се? Ово је онај исти лажњак из којег је пуцао Шуми."Позајмио" га је са телевизије па су га моји момци малкице приморали да га врати. Гиле, светла!

Гаси се црвено светло.Штимунг из прве сцене. Иван устаје

ИВАН:Шта ти је све ово значило?

ЈАНКО:Ово значи да сам те сад снимио као последњу кукавицу и да ћу то приказати на телевизији.

ИВАН:То није тако било.

ЈАНКО: Биће онако како ја хоћу.

Јанко тутне пиштољ у Иванове руке

ИВАН:Шта ће ми то?

ЈАНКО:За успомену на највећи блам у емисији „Блам".

Иван баци пиштољ у страну

ИВАН:Не треба ми.

ЈАНКО:Треба ти, баш као што ти треба и твој посао. Сећаш се?

ИВАН:Немам чега да се сећам.

ЈАНКО:Од сутра си обележен човек.Где год да кренеш да тражиш посао људи ће ти се смејати јер си ти она кукавица из „Блама". Нико ти неће дати посао али ће те увек чекати јадно место код мене. Хоћу рећи радно али, схватио си иронију.

ИВАН:Схватио сам ја много тога.

ЈАНКО:Хоћеш да идеш? Иди али нема повратка. После сутрашње емисије-ћао! Требало је да останеш у Енглеској.

ИВАН:Требало је.

ЈАНКО: Требало је али те нису хтели и захвали Богу да те бар ја хоћу.

Јанко га зграби за образ и цима га као да је беба

ЈАНКО:Па ко ми се то умусио? Висе нисмо хомофобицни, а?

ИВАН:Јел'то све?

ЈАНКО:Уморан си? Иде ти се кући?

ИВАН:Да.

ЈАНКО:Лако си се сломио.

ИВАН:Могу ли кући?

ЈАНКО:Да.

Иван крене.

ЈАНКО: У ствари не.Врати се и почисти прво.

Иван се враћа,узима шољицу кафе, флашицу.Ставља их на послужавник.

ЈАНКО: И пиштољ.

ИВАН:И пиштољ.

Иван узима пиштољ, ставља га на послужавник и одлази.

ЈАНКО: Чекај, само мало.

ИВАН:Да?

ЈАНКО:Шта те то оверило у главу?

ИВАН:Молим?

ЈАНКО:Одједном си тако скрушен.

ИВАН: Не, само сам уморан. Језиво сам уморан.

ЈАНКО: Где су говори, кокошизам и ренесанса, где је све то нестало?

ИВАН:Не знам. Само сам се искључио.

ЈАНКО:Не изигравај ми Шумија. Озбиљно те питам.

ИВАН: Дуго сам био клинац. Данас сам поцепао постере у соби.Бежао сам дуго од одговорности. Нећеш ми веровати али криво ми је што сам ти се умешао у живот,ово са Љубицом...

ЈАНКО: Пусти кривицу. После онога нема кајања. Реци ми истину.

ИВАН:Ваљда сам схватио да ће, где год да одем, бити неко као ти и да ће ме и он понижавати на исти начин само што ћу тамо бити слабије плаћен.

ЈАНКО:То ја зовем практичним духом! Ето, јел' видиш да није тешко кад се потрудиш? Добродошао у корпоративни капитализам!

Иван климне главом и оде

ЈАНКО:Гиле, јел видиш ти ове наше интелектуалце? Ломе се ко шибице.Мало га испрепадаш, даш му коју стотину евра више и он преде ко мало маче.

Пауза. Замисли се Јанко

ЈАНКО: А опет, кад помислим колико људи у Србији могу да купим за мале паре, некако ми припадне мука.Гадан смо народ, гадан!

Јанко одлази. Мрак

Седма сцена

Јанкова канцеларија. Лево су врата. Десно је сто са телефоном, компјутером и фотељом. Преко стола су нехајно

бачени сако и кошуља.На средини собе је тренажер са опругом чије повлачење напред-назад у седећем положају подсећа на веслање а на тренажеру-Јанко у оделу, го до појаса, зноји се и стење. Улази Љубица.

ЉУБИЦА: Не сећам се да си се икад тако знојио изнад мене.

ЈАНКО:Не сећам се да сам те пустио да уђеш.

ЉУБИЦА:Хоћеш да се вратим и куцам поново?

ЈАНКО:Не.Нисам у том расположењу. Не гледа ми се твоја фаца данас.

ЉУБИЦА: Ни мени твоја. Имаш ли неку столицу?

ЈАНКО: Не.

ЉУБИЦА:Хоћеш да сви стоје пред тобом?

ЈАНКО:Баш тако.

ЉУБИЦА:А ти да се завалиш и мучиш, а?

Јанко престане с гимнастичењем. Устаје

ЈАНКО: А ти би хтела да све завршим брзо? Добро, срце, може и тако!

Јанко иде до стола, вади пешкир, брише зној

ЉУБИЦА:Шта има да се завршава?

ЈАНКО:Мислим да знаш зашто сам те позвао.

ЉУБИЦА:Да ми покажеш како си набацио мишиће.

ЈАНКО:Не.

Јанко извлачи неколико листова хартије из ладице и ставља на сто.

ЈАНКО: Да потпишеш ово.

ЉУБИЦА:А то је?

ЈАНКО:Развод брака.

ЉУБИЦА: Тек тако?

ЈАНКО: Тек овако.

ЉУБИЦА: Ништа ти не значим.

ЈАНКО: Била си ми леп украс ових пар година, не може да се каже да ниси.Док ниси почела да се гојиш, наравно.

ЉУБИЦА: Чиме сам то заслужила?

ЈАНКО: Чиме ниси? Крмачо!

Љубица почне да плаче

ЈАНКО: И ево је, последња женска одступница: сузе! Мислиш да си ме ганула?

ЉУБИЦА: Ти си безосећајан! Како тебе да ганем?

ЈАНКО: И не можеш кад си ти била покварена према мени.

ЉУБИЦА:Кад?

ЈАНКО: Кад не.

ЉУБИЦА: Реци ми кратко и јасно: због чега ме остављаш?

ЈАНКО:Због прељубе. Да си упалила телевизор кад је ишао „Блам" или да си назвала свог дечка знала би због чега.Потпиши.

ЉУБИЦА:Не знам о чему говориш.

ЈАНКО:Исмејао сам Ишкета на телевизији. Била је скривена камера. Све је признао.

ЉУБИЦА:Будала!

ЈАНКО:Ако желиш да се иживљаваш иди доле до студија.

ЉУБИЦА:Молим?

ЈАНКО:Ено га, у кухињи, прави мултивитамински напитак за мене. Стварно не знам шта си нашла на њему. Уопште нема кичме а са карактером је још слабији.

Љубица узме оловку са стола и крене да потпише. Стане

ЉУБИЦА:Чекај, нешто није у реду.

ЈАНКО:Све је у савршеном реду. Ја сам данас у хуманом расположењу и желим да те поштедим непријатности.

ЉУБИЦА:Којих непријатности?

ЈАНКО:На суду, кад моји адвокати крену да те чврече. Па онда камере, додатна питања, флешеви, настрљиви новинари, папараци. То зна да буде баш гадно. Ако не верујеш питај то нашу медијску звезду доле у кухињи.

ЉУБИЦА:А ти си безгрешан?

ЈАНКО:Пред законом-да.То ме једино и занима.

Јанко облачи кошуљу

ЉУБИЦА:А стварно?

ЈАНКО:Ко гледа стварно.Хоћеш ли да потпишеш и себе поштедиш неугодности? Ево, ја већ сада могу да ти додатно загорчам живот.

ЉУБИЦА:Мислиш да је мало што ме избацујеш на улицу без пребијене паре?

Јанко је потапше лажњачки по образу

ЈАНКО: Немој тако мелодраматично.Нећеш ти умрети од глади. Имаш маму и тату а мама и тата имају плату и једва чекају да приме разведеницу од тридесет и кусур, без деце и без посла.Биће одушевљени да те виде!

ЉУБИЦА:Скоте!

Јанко облачи сако

ЈАНКО(певајући): Још имаш времена да повучеш рееееч!

ЉУБИЦА: Мислиш да ћеш тако лако да ме се отарасиш. Имам и ја да кажем понешто о теби.

ЈАНКО: А то је?

ЉУБИЦА: Варао си и ти мене. Не знам с ким али варао си ме.Остајао си до касно на послу.Кога си кресао?

ЈАНКО:Никога.

ЉУБИЦА: Знам да јеси.

ЈАНКО: Твоје „знам да јеси" баш и није неки доказ за суд.

ЉУБИЦА: Одјеби!

ЈАНКО:Океј ако тако хоћеш.

Јанко узме телефон и подигне слушалицу

ЈАНКО: Милка, пусти га унутра.

ЉУБИЦА:Кога? Лава? Шта ти мислиш ко си,римски цар?

ЈАНКО:Ово је горе од лава.

Улази Шуми. Лице му је отекло и у модрицама

ЈАНКО: Игре могу да почну.

Јанко самозадовољно седа на сто

ЉУБИЦА:Шта ћеш ти овде?

ШУМИ: Ја овде радим.

ЉУБИЦА: Зар ниси отпуштен?

ЈАНКО:Отпуштен? Ја сам га унапредио.Биће Иванов претпостављени.Наравно, прво сам морао мало да га преваспитам.

ЉУБИЦА: Зашто?

ЈАНКО: Шта зашто? Преваспитавање је било због пиштоља којим је претио теби и дечку а запошљавање да бих малтретирао Ивана,наравно.

ЉУБИЦА: И, што си га звао?

ЈАНКО: Зато што је он први сведок. Шуми ће лепо свима испричати шта је све радио с тобом.

ЉУБИЦА: Шуми?

ШУМИ: Рећи ћу.

ЉУБИЦА: Пичко!

ШУМИ: Мени треба тај посао. Мој фокус.ја се ускоро женим.Мени не требају проблеми.

Љубица крене ноктима на Шумијево лице. Шуми ухвати њене руке.Љубица га шутне међу ноге. Шуми јекне.Јанко се церека.

ЈАНКО: Ишчупај му очи, тако!

Љубица се окрене према Јанку са подигнутом руком али је Шуми повуче за косу и гурне према зиду

ШУМИ: Курво, јебена курво!

Шуми се нагне према Љубици. Уноси јој се у лице

ШУМИ: Ко је мало прасе, а? Ко је мало прасе?

Љубица му забије нокте у лице. Шуми врисне и падне на земљу. Љубица га шутира

ЈАНКО: јеботе, шта ви радите једном другоме, па то није хумано!

Аларм за пожар, оф.Љубица се исправи, застрашена. Шуми је,лежећи, удари по ногама и она се простре по поду. Шуми леже преко ње и почне да је дави. Љубица се отима

ЈАНКО: Шта је сад ово? Вас двоје престаните, доста је било!

Јанко укуцава број на телефону

ЈАНКО: Хало? Обезбеђење, шта се то догађа? Јеботе! Не могу да верујем!Па јел' можете да угасите? Не?! А аутоматско гашење? Не, није прорадило. Ни код вас?И, ко је то урадио? Аха.Где је сад? Не знате. До мојега! Да напустимо зграду, одмах?? Не могу да верујем!

Љубица крклја.Јанко, са телефоном у руци, им прилази

ЈАНКО: Шуми, пусти је, Шуми!

ШУМИ: Курво, убићу те!

ЈАНКО: Пусти је, биће очигледно.

ШУМИ: Не.

ЈАНКО: Добро, како хоћеш!

Јанко га удари телефонском слушалицом посред лица. Шуми се скљока. Љубица га, хватајући ваздух, одгурне са себе

ЈАНКО: Морамо да бежимо. Ишке је запалио студио.

Јанко отрчи према вратима, отвори их и изјури напоље. Дим покуља унутра.Мрак

Осма сцена

Затвор. Сива соба са креветом на спрат. Лево су врата. На доњем кревету лежи Иван. Лице му је мирно. Помери се на леђа и зајечи. Окреће се на страну и зајечи. Подиже се у полусед уз стењање. Ослони се на зид, стискајући зубе. Врата се отворе и унутра, гурнут с леђа, упадне Шуми.Врата се залупе.Пауза

ШУМИ: Шта је? Усро си се, пиромане?

ИВАН: Нисам.

Шуми махне руком претећи. Иван се не помери

ШУМИ: Шта је, као, не бојиш се? Или су убили Бога па не можеш да се помериш?

Иван устане с муком

ИВАН: Слушај...Уф!

ШУМИ: Јебали су ти кеву. Ако. Само, мислиш да ми те сад жао? Е па није. Мурија је почела а ја ћу да те докусурим. Малтретираћу те из ноћи у ноћ, док не полудиш.А онда, кад не будеш више могао да издржиш и заспиш, задавићу те јастуком.Живот си ми уништио!

ИВАН: Ти то стварно мислиш?

Пауза

ШУМИ: Убићу те.

Шуми крене према кревету, успут удари Ивана у стомак и узвере се на горњи лежај

ШУМИ:Требао си да узмеш горњи, то би ти било сигурније.Али ниси. И сад си мртав.

ИВАН: Шуми, освести се. Ми нисмо у правом затвору. Ми смо у притвору.Довољно је да се продерем мало јаче или да направим неку фрку па ће ме послати у другу самицу.

ШУМИ: Неће. Јанко је средио да будем с тобом и кад нас осуде.

ИВАН: А ти волиш то што те Јанко послао на робију?

ШУМИ:Сам сам крив.У ствари ти си. Ти и она курва.

ИВАН:Мене кривиш а Јанко ти је сместио игру.Идиоте!

ШУМИ:Вичи, вичи! Стрпаће тебе Јанко заједно са неким фурунџијама да те карају у буљу!

ИВАН:Ти у ствари не верујеш у ту причу? Теби је само лакше да ме кривиш, то је све!

ШУМИ:Постаћеш њихова дроља! Хехехе!

ИВАН:Где си покупио те мардељашке изразе?

ШУМИ: Шта те брига?

ИВАН: Мислиш да си кул? Шта ти знаш о затвору? Ти си студирао на Академији док су они чукали трафике.

ШУМИ:Можеш да се правиш не знам колико али ја знам шта ће да ти раде.

ИВАН: Знам шта ми је Јанко направио и то ми је довољно, хвала ти.А знам и шта је теби направио.

ШУМИ:Мени није ништа направио.Ја сам овде својом кривицом.

ИВАН: Зашто си овде?

ШУМИ:Ја сам овде јер сам задавио Љубицу.

Пауза

ИВАН: Задавио си Љубицу?

ШУМИ:Кад је курва.

ИВАН: Убио си је? Кад?

ШУМИ:Кад?

Иван: Да, кад?

Шуми се клати напред-назад

ШУМИ: Кад? Кад си ти подметнуо пожар.

ИВАН: А како си то урадио?

ШУМИ:Шта како? Рукама.

ИВАН: Тим рукама? Погледај твоје руке, погледај их!

Шуми подигне шаке и кратко их погледа. Тресу се. Брзо их завуче под пазуха

ШУМИ:Ево, погледао сам их.

ИВАН: Погледај их мало боље.Јел видиш како дрхте?

ШУМИ: Не дрхте.

ИВАН: Дрхте. Тим ручицама не можеш ни пиле да удавиш.

ШУМИ: Не изазивај ме.

ИВАН: Изазивам те?

Иван полако прилази кревету

ИВАН: Не изазивам те. Не још.

Иван зграби шипке и почне да тресе кревет

ИВАН: Сад те изазивам. Хајде, дођи! Ајде убицо!

ШУМИ: Немој, убићу те!

ИВАН: Хајде онда! То желиш ти, то жели Јанко, хајде!

ШУМИ: Кажем ти да ме не зајебаваш!

ИВАН: Е хоћу, шта могу да изгубим. Хајде!

ШУМИ: Ово ти је последња опомена!

ИВАН: Шта, пред искључење? Хајде, спава ми се! Или ћу вечерас да спавам на овом или на оном свету.Нећу да умрем од несанице.

ШУМИ: Престаниии!

ИВАН: Дођи мардељашу или ћу ја да дођем по тебе! Убићу те ако ме не убијеш, часна реч!

Шуми уз врисак скочи са свог лежаја на Ивана. Пада преко њега и удари га песницом у лице. Устаје с њега и прилази кревету.

ИВАН: Шта је, нећеш да ме задавиш?

ШУМИ: Нећу да прљам руке.

Шуми крене да гура кревет према Ивану.

ШУМИ: Ово је од гвожђа! Спљоштићу те, као црва! Прснуће ти мозак!

ИВАН: Не причај, гурај Шуми!

ШУМИ: Не тупи, уплашио си се!

ИВАН: И ти си!

ШУМИ: Убићу те!

ИВАН: Ако неко мора онда боље ти.

ШУМИ: Шта си рекао?

ИВАН: Ако неко мора онда боље ти.

Шуми застане. Заплаче се, ослони на зид и склизне низ њега. Иван устаје. Прилази му с тешком муком

ИВАН: У реду је.

ШУМИ: Не померај се.

ИВАН: У реду је, све је у реду.

ШУМИ: Шта у реду је, шта у реду је?! Ниси ти малочас хтео да убијеш човека! Ја сам!

ИВАН: Океј.

ШУМИ: Није океј.Не додирујмe, не желим да ме нико додирује. Нећу да буде оно ко у филмовима-неко те загрли и после је све опроштено исви срећни и мир у свету и ружичасте зеке се играју по парковима. Није тако у животу.

ИВАН:Знам.

ШУМИ:А учили су нас да је тако. Као, треба мало хуманости и те форе, сви смо огрезли у цинизам и пишемо много мрачно, треба нам мало хепиенда.

ИВАН:Били су у праву. Треба нам хепиенда али у правом животу.

ШУМИ:А имамо га само у филму.

ИВАН:Кад је филм већи од живота.

ШУМИ:Мој омиљени цитат. Слабо сам шта друго и запамтио.Требао сам да наставим, то са писањем. Или још боље, да одем на занат.

ИВАН:Занат?

ШУМИ:Као клинац сам волео да одем до комшије. Он је држао столарску радњу. Допадао ми се тај мирис, тесано дрво, јасен, пиљевина,туткало, па онда кад видиш како од балвана настане полица за књиге, орман или нека елегантна столица.

ИВАН:Нисам знао да си хтео да будеш столар.

ШУМИ:Било ми глупо да причам. Ко би то искапирао.

ИВАН:Ја. Увек сам волео ствари од дрвета. Мој деда је на целу кућу средио у том фазону.

ШУМИ:Аха.

Пауза

ШУМИ: Ја нисам убио Љубицу.Жива је.

ИВАН:Знао сам.

ШУМИ:Чекај, нисам ти рекао све. То не значи да нисам лош, само да сам баксуз.Хтео сам да је задавим али ме Јанко распиздио телефоном по глави.Хехехе! Види, још имам ову чворугу. И оставио ме тамо.Он и Љубица су збрисали а мене је извукла мурија кад су угасили пожар. И сад сам ту. Покушај убиства. Јеботе, не знам који је ђаво ушао у мене.Хтео сам да вас уцмекам обоје.Зашто?

ИВАН:Немој сад о томе.

ШУМИ: Ишке, полудео сам због ње. Рекла ми је да је мој фокус као што је Јанко мој фокус и да ће све бити у реду.Као,Јанко никад неће сазнати а и да сазна неће се љутити.Ко може да се љути на Шумија?

ИВАН: Како ниси схватио о чему се ради.

ШУМИ:Нисам хтео да схватим, нисам хтео да размишљам. Они су ме фокусирали све ове године, капираш?

ИВАН: Не требају теби фокуси. Ти га имаш.

ШУМИ:А то је?

ИВАН:А то си ти. Фокусирај се на себе.Укључи се.

ШУМИ:То је зајебано. Велика је одговорност.

ИВАН:Велика је одговорност али су велике и могућности.

Шуми шмркне. Устаје

ШУМИ:Ај, хајде да вратимо кревет назад.

ИВАН:Океј.

Шуми стане с леве а Иван с десне стране

ИВАН:Идемо,три-четири...

ШУМИ:Пет!Оооп!

Гурну кревет до зида. Шуми се окрене према Ивану и крене да га загрли. Застане

ШУМИ: Идем ја горе.

ИВАН:Океј.

Шуми леже на свој а Иван на свој лежај

ШУМИ: Ишке, ја нећу моћи да заспим.Сањаћу глупости ако закунтам.Хоћеш да причамо?

ИВАН:О чему?

ШУМИ:О нечему већем од живота.

ИВАН: Океј. Пет најбољих филмова свих времена.

ШУМИ:Чекај, јел' може десет?

ИВАН: Може.

Мрак

Девета сцена

У левом углу сцене је сиви зид затвора и врата. Десно је чистина. Отварају се врата. Излази Иван са спортском торбом преко рамена. Врата се за њим затварају.Долази Јанко, у капуту, са цигаром. Пружа руку Ивану

ЈАНКО: Где си, Ишке?

Иван га заобиђе и крене напред

ЈАНКО: Што си тако незахвалан? Па ја сам те пустио из затвора!

Иван се окрене према њему

ИВАН: Где си овај пут ставио камеру?

ЈАНКО: За шта ме ти сматраш? У мојој емисији нико не гостује двапут.

ИВАН: Да, заборавио сам. Ти не рециклираш, само бацаш.

ЈАНКО: Смеће и није за боље.

ИВАН: У праву си. Ти смеће познајеш боље од било кога.

ЈАНКО: Лепо речено. Могу да преузмем цитат?

ИВАН: Искористи га у следећој емисији. Ако је буде.

ЈАНКО: А, мислиш на ону твоју паљевину? Средили смо то. Мало су нагорели зидови и пар каблова, ситница. Само си нам дао повод да направимо лепши и бољи студио.Цццц, Ишке, ти си много глуп човек.Зар си стварно мислио да ћеш ишта постићи с тим?

ИВАН:Нисам.Био је то симболичан чин. Знао сам да ћете лако обновити студио.

ЈАНКО:Лако је бити генерал после битке.

ИВАН:Разумем ја тебе. Криво ти је што ниси провалио на време шта хоћу. Сигурно су ти шефови прилично натрљали уши због тога.

ЈАНКО: Пала је берба ушију али, као што видиш, нисам пропао.

ИВАН:Тешко је средити бактерије.

ЈАНКО: Не заноси се да си ми нешто загорчао живот.И запамти, ако сам те сад пустио из затвора не значи да ћеш следећи пут бити те среће.

ИВАН:Треба ли да будем захвалан? Пустио си ме јер ниси могао да допустиш да се дигне медијска помпа око пожара а исто важи и за Шумијево ослобађање.

Иван крене.Јанко се ослони на зид затвора и прекрсти ноге

ЈАНКО:Чекај, имам једно питање за тебе.

ИВАН: Реци.

ЈАНКО:Ако си знао да ће све бити тако зашто си то ипак урадио?

ИВАН:Зато што ми је досадило да говорим у празно.

ЈАНКО:И, шта сад? Покушаћеш то поново и заглавити у ћорци.

ИВАН:Можда а можда и нећу. Али, Јанко, знаш шта? Сад кад те гледам чини ми се да си се ти залепио за затвор а ја сам напољу, слободан.

Иван одлази.Мрак

/КРАЈ/

Београд,септембар 2007

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

Добродошли у корпоративни капитализам!

/драмски стенограм из Земље Вечите Младости/